

אלול-נוהל שמייים פתוחים

והנה התחזית לימים הבאים:

כולכם תתכנסו קרוב לוודאי בבית המדרש כאשר ראש הישיבה או לחלופין הר"מ שלכם יעלה לבמה, ילהטט בידיו ויזכיר לכם ש"אלול הגיע וכדאי שכל אחד יעשה לעצמו חשבון נפש".

עכשיו, בינינו, זה לא באמת ירגש לכם את הזרת השמאלית.

כאילו סבבה, אלול הגיע, סו ווט? אפשר לחשוב.

זה לא ש'אפל' משיקה את אייפון 5 החדש שלה, בעל אפליקציית 'הפוך בה והפוך בה' – שזו אפליקציה חדשה שיודעת להכין לך קפה הפוך ללא קצף עם חלב נטול.

ובכלל, גם ככה אחרי החופש וכל מה שראינו בחופש, זה לא בדיוק שאנחנו וה' נמצאים עכשיו בפריחתה של ידידות אמיצה. מקסימום שלום קר כזה.

אבל כנראה שה'אלול' שלי הוא ממש לא ה'אלול' שלכם, כי אם מבחינתכם 'אלול' זה שיחות חופרות לתוך הלילה, מסע התעוררות בכפור הירושלמי ובעיקר סיוט מהגיהנום לבני ספרד שצריכים להשכים לסליחות בזמן שהשמש בכבודה ובעצמה משלימה שעות שינה, אז כנראה שאין לכם מושג מה זה באמת אלול.

רוצים לדעת מה זה אלול? נסו פשוט להריץ אחורה את הסרט של השנה האחרונה שלכם ולחשוב איך היא הייתה:

כמה אנשים טובים שאהבתם מתו במהלך השנה האחרונה.

כמה נערים ונערות ממש בגיל שלכם נפרדו מהעולם הזה בנסיבות טרגיות.

כמה פיגועים היו לנו ואיך שדם יהודי נשפך ונספג ברגבי אדמת הארץ.

ההוא לא עליכם חטף את המחלה, האבא של חבר שלכם קיבל התקף לב, פתאום אתם שומעים שמחבל חדר לישוב ורצח בדם קר ילדי-מלאכים קטנים שהחטא היחיד שלהם היה יהדותם.

נסו להיזכר מה בדיוק עבר עליכם אז, איך הבטן שלכם התהפכה פעמיים ובא לכם להקיא, איך שפתאום הרגשתם שכל מה שבא לכם זה פשוט לרוץ לכותל המערבי ולצרוח עד לכיסא הכבוד:

"ריבונו של עולם! טעטע! אבאל'ה שלנו! למה אתה עושה את זה? ילדים קטנים? תינוקות? ואם להם ככה אז מה אנחנו נגיד?"

כמה פעמים במהלך השנה האחרונה היה לכם רע, פשוט רע. רבתם עם חברים, עם ההורים שלכם, עם האחים. פגעתם בהם. פגעו בכם. נכשלתם במבחן. נכשלתם בטסט. בברורות. לא הצלחתם. קבלתם מכות נפשיות. הייתם בדיכאון. כמה פעמים רציתם לתפוס את הקב"ה ולשאול אותו:

"מה נסגר ולמה אתה עושה לנו את זה?" אבל הלב שלכם התחפש לקרחון והרגשתם איך שאתם נחנקים מבפנים. רציתם לגעת קצת בה' אבל נתקלתם בבדיחות המפגרות של 'ארץ נהדרת' ובכל מיני 'כוכבים נולדים' והרגשתם הכי לבד שבעולם.

באלול הקב"ה שולח את מידת הדין לחופשה ללא תשלום, פושט את גלימת הדינים שלו ורק לוחש לנו:

זה אני, אבא שלכם. בואו נהיה קצת ביחד לפני שמידת הדין חוזרת.

זוכרים איך שהיה לכם כל כך רע בלווייה ורק רציתם להיות איתי, אבל הרגשתם כל כך זרים ורחוקים ממני?

אז הנה, עכשיו אני בא אליכם. רק תלחצו על הכפתור של המעלית של אלול שתיקח אתכם למעלה. רק תרצו. את כל השאר אני כבר אעשה.

אין אחד שלא שואל את עצמו מה באמת הסיכוי שהתפילה שלו תצליח להגיע עד לכיסא הכבוד עם כל החטאים שיש לנו.

כמה מקטרגים היא צריכה לעבור בדרך בשביל לפלח את השמיים ולהגיע לפני המלך.

כמה טילי נ"ט רודפים אחרי הבקשות הכי אישיות שלכם, שאחות הבכורה תתחתן כבר סוף סוף, ושהיא תפקד בילדים, שהוא יחלים מהמחלה הארורה ושהבן אדם שאתם כל כך אוהבים באמת יצא כבר ממחלקת טיפול נמרץ.

אבל תמיד בסוף התפילה יש את התחושה הזו שאתם לא באמת יודעים אם התפילה התקבלה או לא.

אלול זה קודם כל נוהל שמייים פתוחים בהם יורד הקב"ה בכבודו ובעצמו ודואג לסתום את כל החורים של טילי הנ"ט של מידת הדין שמייירטים כל בקשה, כל דמעה.

אלול זה שם הקוד של הכספת שהקב"ה שנפתחת בראש חודש ואז שעון החול מתהפך ויש לנו זמן קצוב לבקש כל מה שנרצה.

אז מראש חודש אלול, תתחילו לבקש כאילו אין מחר.

תבקשו כמה שבא לכם. תבקשו כמה שאתם יכולים. תבקשו על כל החולים.

ובעיקר, תסתכלו טוב טוב ומסביב ותראו כמה עבודה יש למלאך המוות שלוקח גם את החבר'ה הכי טובים.

אז אל תשכחו לבקש גם חיים.

(אבינועם הרש, חברים מקשיבים)